

בבית המשפט העליון

רע"א 3523/19

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקשת: מרב ויסמן

נ ג ד

המשיבים: 1. הכונס הרשמי
2. ראובן שרגיל עו"ד
3. נירולין לייף סיינס בע"מ

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי חיפה
מיום 17.04.2019 בפש"ר 45902-05-17 שניתנה על ידי כב'
השופט שמואל מנדלבום

בשם המבקשת: עו"ד זיו באסין בר

החלטה

1. חברת "נירולין לייף סיינס בע"מ" (להלן: "המשיבה 3" או ה"נושה"), היא נושה בהליך הפש"ר של החייבת מרב ויסמן (להלן: "המבקשת"). הנושה הגישה את תביעת החוב באיחור של חודשים רבים מהמועד הקבוע בדין לפי הוראות סעיף 71(ב) לפקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש], תש"ס-1980 (להלן: "פקודת פשיטת הרגל"), קרי, כחצי שנה מיום מתן צו הכינוס. לצד תביעת החוב הגישה הנושה בקשה להארכת מועד להגשתה. המנהל המיוחד דחה את בקשת הנושה להארכת המועד, והנושה הגישה ערעור על החלטתו לבית המשפט המחוזי בחיפה. אולם, גם את הערעור הגישה הנושה באיחור ובניגוד למועדים הקבועים בתקנה 76(א) לתקנות פשיטת הרגל, התשמ"ה-1985 (להלן: "התקנות"). המבקשת הגישה בקשה לדחיית ערעור הנושה על הסף, בשל האיחור בהגשתו בהתאם לתקנה 76(ד) לתקנות ובשים לב לכך כי המנהל המיוחד רשם את המועד להגשת הערעור על החלטתו בגוף ההחלטה נשוא הערעור. כמו כן, ציינה המבקשת שלא צורפה להודעת הערעור בקשה להארכת מועד. בית המשפט קמא דחה את בקשת המבקשת לדחיית הערעור על הסף וקבע כי יש מקום להאריך את המועד להגשת ערעור

הנושה, ובנוסף קיבל את הערעור לגופו והורה למנהל המיוחד לקבל את תביעת החוב של הנושה ולבררה. המבקשת הגישה בקשת רשות ערעור על בקשה זו.

2. בקשת המבקשת משיגה על הארכה שניתנה לנושה לשם הגשת ערעורה, וכן על קבלת הערעור לגופו, במסגרתו ניתנה לה ארכה לשם הגשת תביעת החוב. שני מועדים אלה הם מועדים הקבועים בחיקוק, כפי שהובהר לעיל, ועל כן, נכנסים הם בגדרי צו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), התשס"ט-2009 (להלן: "הצו"), המורה כי לא תינתן רשות ערעור על "החלטה בבקשה להארכת מועד הקבוע בחיקוק, למעט החלטה שמשמעותה שלילת האפשרות לפתוח בהליך" (סעיף 1(2) לצו). את עמדתי בעניין תכליתו ומשמעותו של הצו הבהרתי ברע"א 3099/18 אברהם נ' קרן קיימת לישראל (21.5.2018) בזו הלשון:

[לצו] תכלית כפולה: ראשית, לשמר את הפררוגטיבה הניהולית של הערכאה המבררת בנושאים דיוניים-טכניים באופיים; שנית, להגן על ערכאת הערעור מפני ריבוי התדינויות בעניינים שעלות בירורם כהליך ביניים צפויה לעלות על התועלת שתצמח מכך.

הגשמת תכליות הצו מחייבת כי בעניינים המנויים בו לא תינתן רשות ערעור, וזאת מבלי שיבחנו כלל השאלות האם להחלטה המותקפת עשויה להיות השפעה על תוצאות ההליך והאם מבחינה עניינית צדקה הערכאה המבררת בהחלטתה. אם תאמר אחרת – מה הועילו חכמים בתקנתם?

דברים אלה יפים גם לענייננו.

3. סוף דבר: דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, כ"א בסיון התשע"ט (24.6.2019).

ש ו פ ט